

RAFA

Rafael Nadal a John Carlin

R A F A

R A F A

R A F A E L N A D A L

a John Carlin

RAFAEL NADAL
a John Carlin

Copyright © 2011 Rafael Nadal a John Carlin

Foto 1. príloha: S láskavým dovoľením Rafaela Nadala
Foto 2. príloha: © Miguel Angel Zubiarrain

Grafická úprava Chris Welch

Preklad Andrea Zererová a Anna Zererová
Odborná spolupráca a doslov Anton Zerer
Redakčná úprava Anna Smiková

Sadzba a zalomenie LAYOUT, s. r. o., Bratislava
Slovenské vydanie vydalo vydavateľstvo
© TIMY PARTNERS spol. s r. o., Pražská 5, 811 04 Bratislava

Prvé vydanie 2011

ISBN 978-80-89511-22-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v informačnom systéme alebo rozširovaná elektronicky, mechanicky, fotokópiami či iným spôsobom bez predchádzajúceho súhlasu majiteľa práv.

OBSAH

Podakovanie vii

1. KAPITOLA	TICHO NA HLAVNOM DVORCI ZVANOM CENTRE COURT	1
	„Clark Kent a Superman“	20
2. KAPITOLA	RAFOV MOZOG	28
	Strýko Toni	52
3. KAPITOLA	FUTBALOVÁ HVIEZDA, KTORÁ SA NIKDY NEZRODILA	61
	Klan	81
4. KAPITOLA	KOLIBRÍK	84
	Rozorvanosť	112
5. KAPITOLA	STRACH Z VÍŤAZSTVA	124
	Malorčania	150
6. KAPITOLA	INVÁZIA NAJČISTEJŠEJ RADOSTI	155
	Najdlhší deň	179

O B S A H

7. KAPITOLA	SILA VÔLE	184
	Vražda v Orient exprese	209
8. KAPITOLA	STRATENÝ RAJ	214
	Rafa a ženy	239
9. KAPITOLA	NA VRCHOLE SVETA	246
	Manacor	266
DOSLOV	Tenisový mág z ostrova Malorka	269
	Vrcholy kariéry	276
	Vizitka Rafael Nadal Parera	277

POĎAKOVANIE

Od Rafaela Nadala:

Chcel by som sa poďakovať predovšetkým Johnovi Carlinovi, vďaka ktorému sa stala pre mňa práca na tejto knihe potešením a zároveň poctou. Písanie knihy s novinárom a autorom takého kalibru, akým je John, bolo už samo osebe úžasným zážitkom. Počas našej spolupráce a ciest do Dohy či do Austrálie sme sa stali nielen kolegovia pri tvorbe tohto projektu, ale aj priatelia.

Samozrejme, táto kniha by sa nezrodila bez pomoci viacerých ľudí. Moja láska i vďačnosť patria mojim rodičom, mojej sestre, starým rodičom, strýkom, tete a Marií Francisce. Obrovská vďaka rovnako patrí aj môjmu tímu a blízkym priateľom: Carlosovi, Titínovi, Joanovi Forcadesovi, Benitovi, Tutsovi, Francisovi, Ángelovi Ruizovi Cotorrovi, Carlosovi Moyovi, Tomeúovi Salvovi a M. A. Munarovi.

A osobitne sa chcem poďakovať svojmu strýkovi, trénerovi a priateľovi Tonimu Nadalovi.

Od Johna Carlina:

Po prvé sa chcem poďakovať mužovi menom Luis Viñuales, úžasnému koordinátorovi, ktorého dieťaťom je vlastne táto kniha, ako aj Larrymu Kirshbaumovi, ktorý to všetko spískal. Vďaka rovnako patrí Jill Schwartzmanovej, mojej vydavateľke v spoločnosti Hyperion, ktorá preukázala obdivuhodnú trpezlivosť a vôľu.

Mimoriadne poďakovanie patrí aj mojej agentke Anne Edelsteinovej, ktorá je viac než len agentkou, a jej asistentke Kriste Ingebretsonovej, oveľa dôležitejšej, než naznačuje jej pracovná funkcia. Veľká vďaka patrí aj žene menom Arantxa Martinezová, ktorej obrovská drina a rady, ako aj skvelá nálada boli ozajstnou podporou.

OSOBY A OBSADENIE

RODINA

Rafael Nadal: tenista

Sebastián Nadal: otec

Ana María Parera: matka

Maribel Nadal: sestra

Toni Nadal: strýko a kouč

Rafael Nadal: strýko

Miguel Ángel Nadal: strýko a bývalý profesionálny futbalista

Marilén Nadal: teta a krstná matka

Don Rafael Nadal: starý otec z otcovej strany

Pedro Parera: starý otec z matkinej strany

Juan Parera: strýko a krstný otec

TÍM

Carlos Costa: osobný agent

Rafael Maymó („Titín“): fyzioterapeut

Benito Pérez Barbadillo: šéf komunikácie

Joan Forcades: kondičný tréner

Francis Roig: druhý kouč

Jordi Robert („Tuts“): zástupca firmy Nike a blízky osobný priateľ

Ángel Ruiz Cotorro: lekár

Jofre Porta: kouč, ktorý sa mu venoval v mladosti

PRIATELIA

María Francisca Perelló: priateľka

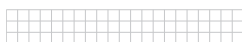
Carlos Moyá: bývala svetová tenisová jednotka

Tomeú Salva: priateľ, ktorý s ním hrával v mladosti

Miguel Ángel Munar: najstarší priateľ

R A F A

1. KAPITOLA

TICHO NA HLAVNOM DVORCI ZVANOM CENTRE COURT

Ticho, to je to, čo na vás bezprostredne zaútočí, keď hráte na wimbledonskom ústrednom dvorci. V absolútnom tichu si na jemnej trávičke pobúchate loptičku, ktorá poskakuje od zeme hore-dolu, nadhodíte si ju na podanie, odpálite a počujete ozvenu svojho vlastného podania. A vzápätí každého ďalšieho úderu. *Bum bum, bum bum*. Pokosená tráva, bohatá história, historický dvorec, hráči nahodení do bieleho, slušne vychované publikum, úctyhodná tradícia – žiadna bilbordová reklama na obzore – všetko decentne zorganizované, aby vás to držalo na dištanc od vonkajšieho sveta a povznášalo. Milujem tento pocit. V kostolnom tichu Centre Courtu, čo vyhovuje mojej hre, sa priam vyžívam. Lebo to, s čím počas tenisového súboja najčastejšie bojujem, je práve vymazávanie rôznych pazvukov z hlavy. Z mysle odstraňujem všetko nepodstatné, len aby sa hlava vyčistila a bola pripravená bojovať a koncentrovať každú bunku v tele na úder, ktorý práve zahrám. Ak som sa dopustil chyby v predchádzajúcej výmene, musím na ňu ihneď zabudnúť; a ak sa, nedajbože, objaví čo i len náznak, že predčasne pomyslím na možnosť víťazstva, musím sa tejto úvahy okamžite zbaviť.

Ticho na hlavnom dvorci sa končí posledným úderom výmeny. V prípade, že to bola dobrá hra – lebo wimbledonské publikum sa vyzná, pozná rozdiel, čo je dobré a čo zlé –, diváci vás odmenia nadšenou reakciou, aplauzom, povzbudzovaním a skandujú vaše meno. Registrujem to, ale iba ako hlas z veľkej diaľavy. Vôbec nevnímam fakt, že sa nachádzam v kotle, kde je pätnásťtisíc divákov, sledujúcich každý môj pohyb či súperove kroky. Bývam až taký sústredený, že nevnímam vôbec nič. A keď si spätne premietnem wimbledonské finále z roku 2008 proti Rogerovi Federerovi, najdôležitejší zápas mojej kariéry, žasnem, aké miliónové davы ľudí ma sledovali po celom svete.

Vždy som sníval, že si raz vo Wimbledone zahrám. Strýko Toni, ktorý je mojím trénerom od detstva, mi od prvých krokov vtĺkal do hlavy, že práve toto je najväčší turnaj. Neskôr, keď som mal štrnásť, predstavoval som si spolu s ostatnými kamarátmi, že sa tam jedného dňa objavím a vyhrám. Doposiaľ som však v Londýne každý rozhodujúci zápas prehral. A hneď dvakrát s Federerom – minulý rok vo finále i rok predtým. Prehra z roku 2006 až tak nebolela. Vtedy som odchádzal z dvorca šťastný a vďačný, že som to, ako dvadsaťročný, dotiahol až tak ďaleko. Federer ma zdolal pomerne hladko. Škoda len, že som na dvorci neprejavil trochu väčšie odhodlanie. Avšak prehra z roku 2007 v zápase, ktorý sa natiahol až na päť setov, ma úplne zničila. Vedel som, že som mohol hrať lepšie a že nezlyhali moje technické schopnosti, aj kvalita mojej hry bola na patričnej úrovni – zápas som stratil len a len vo svojej hlave. Po prehre som si aj poplakal. Reval som v šatni asi pol hodiny bez prestávky. Padali slzy sklamaní a sebaobviňovania. Prehra vždy bolí; ale bolí oveľa viac, keď premárnite veľkú šancu, ktorá sa vám znenazdajky naskytne. Vtedy ma nezdolal Federer, ale sám som sa porazil. Sklamal som sám seba, čo som nikdy neznášal. Bol som psychicky vyčerpaný,

lebo na dvorci som sa nechal rozhodiť. Odklonil som sa od svojej hernej stratégie. Hlúpo a úplne zbytočne. Očividné zlyhanie. Presne také, aké by sa počas veľkého zápasu nemalo prihodiť.

Strýko Toni, najprísnejší tenisový tréner, aký existuje, býva obyčajne ten posledný, u koho nájdem útechu, lebo ma kritizuje, aj keď vyhrávam, ale vtedy sa nado mnou zľutoval. Bol to iba dôkaz, aká troska sa zo mňa stala. Upustil od životného zvyku, nenaložil mi, koľko by sa do mňa vmestilo, iba ma chlácholil, že nie je nijaký dôvod na plač, že prídu ešte ďalšie Wimbledonu a na nich ďalšie finálové boje. Oponoval som mu, že tomu nerozumie, a zaryto som tvrdil, že toto bol pravdepodobne môj posledný zápas na tejto posvätnnej tráve, moja posledná možnosť dosiahnuť víťazstvo vo Wimbledonu. Uvedomoval som si, aký je vskutku krátky profesionálny život športovca, a preto som sa nevedel vyrovnáť s myšlienkou, že som premárnil životnú šancu, ktorá sa možno už nikdy nevráti. Viem, ako by ma to mohlo raz mrzieť, keď sa moja kariéra uzavrie, a preto chcem hneď a teraz vyťažiť z každého turnaja maximum. Každý jeden okamih sa ráta – na to som vždy tak veľmi tvrdo trénoval –, preto niektoré výnimočné situácie znamenajú pre mňa viac než ostatné. V roku 2007 som, skrátka, zlyhal vo veľkom zápase. Premárnil som príležitosť, ktorá sa možno už nezopakuje. Stačili dva-tri bodíky, stačilo sa lepšie sústrediť, a výsledok mohol byť opačný. Víťazstvo v tenise sa totiž rodí z detailov, závisí od nepatrných drobností. Posledný, piaty set som s Federerom prehral 2:6, ale keby som za stavu 2:4 alebo 2:5, keď som prehrával, mal v hlave len trochu jasnejšie a veci lepšie usporiadané, celkom isto by som využil svoje štyri šance na prerazenie Švajčiarovho podania ešte v úvode rozhodujúceho setu (a nepremárnil ich, ako sa stalo), alebo keby som si vsugeroval myšlienku, že to nie je posledný, ale prvý set, mohol som ho aj vyhrať.

Neexistovalo nič, čím by ma Toni mohol učičíkať a zahnať môj zármatok. Aj keď sa napokon ukázalo, že mal pravdu. Ďalšia šanca nadišla čoskoro. Hneď o rok. Vedel som, že z lekcie, ako som prehrál pred dvanástimi mesiacmi, som sa poučil a že aj keď ma tentoraz čokoľvek iné sklame, hlava to celkom určite nebude. Tým najlepším znamením, že teraz je v absolútnom poriadku, bolo presvedčenie, že všetky moje nervové zakončenia verili vo víťazstvo.

Počas večere s rodinou, priateľmi, ako aj s ostatnými členmi môjho tímu v predvečer zápasu v dome, ktorý si pravidelne prenájomam, keď hrám vo Wimbledone – stačí prejsť cez cestu a som v All England Clube –, prebiehala debata o hre bez limitov. Niežeby som vyslovene zakázal diskutovať na danú tému, ale všetci až veľmi dobre chápali, že bez ohľadu na to, o čom som rozprával, vlastne som už vo svojej mysli rozohrával nadchádzajúce finále a že odtiaľ až po začiatok zápasu by som mal byť v tejto hre ponorený len ja sám. Tak ako väčšinu večerí počas dvoch týždňov vo Wimbledone, aj tentoraz som varil ja. Rád varím a aj moja rodina si myslí, že je pre mňa prospešné, ak sa takto odreagujem a robím niečo, čo mi zaneprázdňuje myseľ, skrátka, prídem na iné myšlienky. V tú noc som griloval rybu a podával ju s troškou cestovín a krevetami. Po večeri som si ešte zahral šípky so strýkami Tonim a Rafaelom, akoby to bol len jeden z obyčajných večerov v našom dome v Manacore, v meste na španielskom ostrove Malorka, kde som prežil celý svoj život. Vyhrál som. Rafael ma neskôr podpichoval, že ma nechal vyhrať, aby som bol na finále v lepšom psychickom stave, ale ja mu neverím. Pre mňa je vždy dôležité, aby som vyhral. Vo všetkom. Keď prehrám, strácam zmysel pre humor.

Do postele som si išiel o trištvrte na jednu. Nedokázal som však zaspáť. V hlave mi nástojčivo vírili myšlienky na nadchádzajúci súboj. Úchytkom som v televízii sledoval nejaké filmy a zaspal až

o štvrtej nadržanom. Zobudil som sa o deviatej. Určite by bolo užitočné dopriať si ešte zopár hodín spánku, ale cítil som sa napodiv čerstvý a môj fyzioterapeut Rafael Maymó, ktorý ma vždy sprevádza a urobí, čo mi na očiach vidí, poznamenal, že v dĺžke spánku nevidí nijaký rozdiel a že vzrušenie a adrenalín ma budú sprevádzať celý zápas bez ohľadu na to, ako dlho bude trvať.

Na raňajky som si dal, ako obvyčajne, trochu cereálií, pomarančový džús, čokoládový mliečny nápoj – nikdy kávu – a obľúbenú pochúťku z domova: chlieb posypaný soľou a poliaty olivovým olejom. Bol som hore a cítil som sa dobre. Tenis vo veľkej miere závisí od toho, v akej pohode ste v daný deň. Keď sa ráno zobudíte, v akékoľvek obyčajné ráno, niekedy sa cítite živý, zdravý a silný; kým v iné dni zasa neprijemne malátny, ubitý. V ten kľúčový deň som však bol živý, čulý a plný energie ako nikdy predtým.

A presne v tomto optimistickom duchu som prešiel o pol jednástej cez cestu do All England Clubu na svoj posledný tréning na wimbledonskom dvorci číslo 17, ktorý sa nachádza v susedstve samotného Centre Courtu. Ešte predtým než som sa začal rozcvičovať, ľahol som si ako vždy na lavičku a Rafael Maymó – ktorému som dal prezývku Titín – si kľakol a ponáľhoval mi kolená, pomasíroval nohy, ramená a napokon sa špeciálne venoval chodidlám (ľavá noha je najzraniteľnejšia časť môjho tela; trápí ma najčastejšie a najintenzívnejšie). Zmyslom celej tejto fázy je prebudiť svalstvo a minimalizovať možnosť zranenia. Pred veľkým zápasom sa zvyčajne rozvičujem na dvorci asi hodinu, tentoraz som sa však vytratil už po dvadsiatich piatich minútach, lebo začalo mrholiť. Sprvu som pinkal len zľahka a ako vždy postupne som pridával na tempe, ku koncu tréningu som už nešetril pohybom a loptičku som odpaľoval rovnako razantne ako počas samotného zápasu. Psychika už pracovala intenzívnejšie ako obvyčajne, dalo by sa povedať, že nervy boli úplne vy-

bičované a koncentrácia dosahovala najvyšší stupeň. Toni ma sledoval, rovnako ako aj Titín. Môj osobný agent Carlos Costa, bývalý profesionálny tenista, sa so mnou rozcvičoval. Pripadal som si o niečo tichší ako normálne. Všetci sme boli mĺkvejší. Žiadne vtípkovanie. Žiadne úsmevy. Keď sme skončili, zbadal som na Toniho tvári, že nejaví prílišnú spokojnosť, cítil, že som neudieral loptičky tak čisto, ako si predstavoval. Premeriaval si ma vyčítavým pohľadom – takým, aký poznám celý život – a zdal sa ustarostený. Mal pravdu, nebol som v tréningu úplne vo svojej koži. Vedel som však niečo, čo on nemohol vedieť, že ide o najdôležitejší zápas v celej mojej tenisovej kariére a z psychickej stránky som sa cítil skvele, bol som nabusený, mal som pocit bezpečnosti, aj pokiaľ šlo o problémy s ľavým chodidlom, ktoré mi ošetrujú ešte predtým, než vojdem na dvorec, a v hlave sa mi usadila jedna jediná myšlienka, či skôr presvedčenie, že mám na to, aby som dnes vyhral. V zápase so súperom, s ktorým máte vyrovnanú bilanciu, máte šancu iba vtedy, ak zlepšíte svoju hru v najkľúčovejších okamihoch, keď je to najviac potrebné. Víťaz zvyčajne nehrá najlepšie v úvodných kolách turnaja, vytiahne sa až v semifinále a vo finále proti najsilnejším súperom. A najväčší tenisový šampión hrá najlepšie vo finále Grand Slamu. Mal som síce isté obavy, mal som čo robiť, aby som pri neprestajnom súboji myšlienok udržal nervy na uzde, ale zvládal som to a v hlave mi znelo len – dokážem to.

Čo sa týka fyzickej stránky, cítil som sa fit a v skvelej forme. Veľmi dobre som hral už mesiac predtým na French Open, kde som Federera zdolal vo finále, a potom som na wimbledonskej trávě zohral zopár skvelých zápasov. V posledných dvoch stretnutiach, v ktorých sme sa s Federerom stretli vo Wimbledone, vchádzal môj súper na dvorec ako favorit. Aj tento rok to bolo podobné: nebol som favorit. A predsa to bola odlišná situácia než predtým. Tentoraz som

si o Federerovi nemyslel, že on je jednoznačný víťaz. Videl som to tak päťdesiat na päťdesiat. Fifty-fifty.

Tušil som, že bilancia víťazných loptičiek a nevynútených chýb po zápase bude medzi nami približne 50 ku 50. Taký je tenis, najmä ak proti sebe nastúpia dvaja hráči, ktorí sa navzájom dokonale poznajú tak detailne ako Federer a ja. Nazdávali by ste sa, že po odpálení miliónov a miliónov loptičiek, ktoré som v živote vyslal zo svojej rakety, by som sa nemal mýliť v základných tenisových úderoch, ani keď ma zobudia o polnoci, a mal by som ich vedieť vždy spoľahlivo vrátiť presným, technicky čistým úderom, čo by malo byť úplnou samozrejmosťou. Ale nie je to tak. Nielen preto, že každé ráno sa zobudíte s iným pocitom, ale skôr preto, že každý úder je jedinečný, iný. Ani jeden jediný sa neopakuje. Od momentu, keď je lopta v pohybe, mieri na vás pod nespočetným množstvom uhlov a rozličnou rýchlosťou. Raz s väčším topspinom alebo backspinom, raz s nižším či vyšším odskokom. Rozdiel môže byť zavše nepatrný, mikroskopický, ale tieto zmeny sa prenášajú po každom údere na vaše telo – plecia, lakte, zápästia, bedrá, členky a kolená – a pôsobia odlišne. Popritom existujú ešte aj ďalšie faktory – počasie, povrch, súper. Ani jedna zahraná loptička sa nepodobá na druhú a ani jeden úder nie je nikdy taký istý ako druhý. Takže vždy, keď zaujmete postavenie, aby ste odohrali loptičku, musíte najprv v sekunde odhadnúť jej dráhu a rýchlosť a následne sa bleskovo rozhodnúť, s akou tvrdosťou a kam loptičku vrátite. A musíte to urobiť znovu a znovu, často aj päťdesiatkrát za jednu hru počas setu, pätnásťkrát v každom z dvadsaťsekundových, po sebe idúcich intervalov, počas viac ako dvoch, troch, štyroch hodín, a to všetko v plnom behu a v napätej psychike. Práve vtedy, keď je vaša koordinácia správna a rytmus pravidelný, dostaví sa dobrý pocit, že viete lepšie kontrolovať svoj fyzický aj psychický stav pri každom údere loptičky, ktorá sa odráža

čisto od stredu rakety, mieri optimálnou rýchlosťou, a to všetko pod nesmiernym psychickým tlakom, zas a znovu. Isté je, o čom nepochybujem, že čím viac trénujete, o to lepší je váš odhad. Tenis je – viac než v iných športoch – športom hlavy. Iba hráč, ktorý má taký správny pocit väčšinu dní, ktorý sa najlepšie dokáže zbaviť svojich pochybností, ako aj výkyvov a nálad za daných okolností, ktoré zápas neočakávane prináša, vystúpi na vrchol a stane sa svetovou jednotkou. To bol cieľ, ktorý som mal na zreteli počas troch trpezlivých rokov, keď som bol číslom dva za Federerom. Bolo mi jasné, že sa mi sen môže splniť iba v prípade, ak vyhrám toto wimbledonské finále.

Veľkým otáznikom však bolo, kedy sa samotné finále začne. Pozeral som sa hore a videl som iba varovné mraky. Obloha zatiahnutá a na nej husté, tmavé, mračiace sa oblaky. Zápas sa mal začať o tri hodiny, ale existovala aj možnosť, že sa odloží alebo preruší. Nechal som však tieto myšlienky plávať, aby ma počasie nerozhodilo. Moja myseľ musela byť tentoraz čistá a sústredená bez ohľadu na udalosti, ktoré sa dejú vôkol. Žiadne rozptýlenie. Nemienil som utvoriť žiadny priestor na stratu koncentrácie tak, ako sa mi to stalo v roku 2007.

Z dvorca číslo 17 sme odišli asi o pol dvanástej a namierili sme si to priamo do šatne, do tej jedinej, ktorá je v All England Clube rezervovaná pre najvyššie nasadených. Nie je príliš priestorná, má rozmery asi tak štvrtiny tenisového dvorca, ale práve tradícia tejto miestnosti jej pridáva na vznešenosti. Drevený obklad, zelené a fialové farby Wimbledonu po stenách, koberec na podlahe a vedomie, že takí veľikáni ako Laver, Borg, McEnroe, Connors, Sampras sa tam kedysi takisto prezliekali a trávili čas pred veľkými súbojmi. Šatňa býva zväčša preplnená, ale teraz, keď sme zostali len poslední dvaja mohykáni v pavúku turnaja, ocitol som sa tam úplne sám. Federer

ešte nedorazil. Dal som si sprchu, prezliekol sa a vyšiel na poschodie zopár schodmi, aby som sa v hráčskej jedálni naobedoval. Aj tam vládlo nezvyčajne ticho, ktoré som si vychutnával. Prenikal som čoraz viac do svojho vnútra, izoloval sa od vonkajšieho sveta, dostával sa pomaly do rutiny – nemenných úkonov, ktoré podstupujem pred každým zápasom a ktoré sa končia až samotným začiatkom hry. Jedol som to, čo vždy pred zápasom. Cestoviny – bez omáčky či niečoho podobného, čo by mi mohlo spôsobiť búrku nepríjemností v žalúdku – s olivovým olejom a soľou a zaručenú klasiku: ľahký kus ryby. A na pitie vodu. Toni a Titín sedeli za stolom so mnou. Toni bol zamyslený, čo však nie je žiadna novinka, taký býva vždy. Titín bol pokojný. To je človek, v ktorého spoločnosti trávim najviac času a býva vždy oázou pokoja. Veľa sme toho nenarozprávali. Ak ma pamäť neklame, Toni hundral na počasie, ale ja som to ani slovom nekomentoval. Aj keď práve nehram, mám vo zvyku viac načúvať než rozprávať.

O jednej popoludní, hodinu pred plánovaným začiatkom zápasu, sme zišli dolu do šatne. Čudný zvyk: v tenise aj na najväčších turnajoch máte spoločnú šatňu so súperom. Keď som sa po obede vrátil, už tam Federer bol. Sedel ako vždy na drevenej lavičke. Keďže sme si na seba zvykli, ani jeden z nás neupadol v danej situácii do rozpakov. Aspoň ja som teda žiadne nepociťoval. O malú chvíľku budeme robiť všetko preto, aby sme jeden druhého rozdrvili v najdôležitejšom zápase roka, avšak rovnako, ako sme rivali, sme aj priatelia. Najväčší rivali v niektorých športoch sa zavše neznášajú až do krvi, aj keď práve proti sebe nehrajú. To nie je náš prípad. My sa máme radi. Len čo sa však začne zápas, alebo je tesne pred jeho začiatkom, odložíme priateľstvo bokom. Nie je v tom nič osobné. Správam sa tak ku každému, čo sa krúti okolo mňa, aj z rodiny. Len čo sa zápas odštartuje, zrazu to nie som ja. Snažím sa stať, a neskôr